

[Elsa-Morete Ross.]

desværre ikke været megen diskussion, som kunne forsyne ordførerne med nye argumenter angående lovforslaget om filmcensur.

Forslaget om afskaffelse af censur af film, som voksne ser, føles vel af de allerfleste som ønskeligt. Desuden siges der jo i betænkningen om filmcensur, at der ud fra vor øjeblikkelige viden ikke er sandsynlighed for, at film skulle have skadelige virkninger på voksne. Derimod undrer det mig, at der ikke har været diskussion om, hvorvidt man skal bibeholde censur af film, der vises for børn under henholdsvis 12 og 16 år. Det kan skyldes, at de fleste simpelt hen mener, at denne ordning er rimelig og derfor skal opretholdes.

Ved første behandling i sidste samling blev der spurgt, om filmcensur ikke rettere hørte hjemme under undervisningsministeriet og kulturministeriet. Justitsministeren endte med at sige, at han ville overveje, om området snarere burde ligge under kulturministeriet, og sagde, at det var jo muligt. Af lovforslaget fremgår det, at overvejelserne må have resulteret i, at regeringen fandt det bedst, at dette område fortsat blev under justitsministeriet, men det udelukker efter min mening ikke, at film, som ved siden af TV, radio, presse og teater er et af de største massekommunikationsmidler, hører ind under kulturpolitikens store område, og heller ikke, at undervisning om alle disse kommunikationsmidler falder ind under undervisnings- og uddannelsesområdet.

Desværre ved vi ikke tilstrækkeligt om films virkning på børn i forskellige aldersgrupper. Virkningen af film set i en biograf kan måske være vanskelig at isolere, da børn ligesom voksne udsættes for talrige andre faktorer, der indvirker på dem, her vel ikke mindst TV. Mere end $\frac{3}{4}$ af samtlige husholdninger har TV. Vi ved ikke, hvor mange børn der ser TV fra en meget tidlig alder, og vi ved heller ikke, hvor mange børn der ser TV-avisen og anden nyhedsudsendelse med autentiske billeder af krigsbegivenheder, bil- og flyveulykker, brande og andre skræk- og voldsprægede hændelser.

Udvalget fik sidste år oplysning fra Danmarks radio om, at film, der er uegnede for børn, sættes sent på aftenprogrammet,

og at speakeren i forvejen meddeler, hvis film er uegnede for børn, men vi ved ikke, hvor mange børn der alligevel ser disse film. Jeg har kun en enkelt undersøgelse fra 1961, der viser, at i en 7. klasse havde 65 pct. af eleverne den foregående aften set en film, der var annonceret som uegnet for børn, og 15 pct. af eleverne i en 2. klasse. I lejligheder med ringe plads kan det ikke undre, at procenterne ligger så højt, så her er et socialt problem involveret, nemlig boligen.

Det fremhæves både i Gerhard Niensens rapport i betænkningen og i den svenske rapport, at det enkelte barns anlæg og påvirkningsgrad er af større betydning end alderen, men at det af praktiske grunde, hvis man skal opretholde censur, er nødvendigt at sætte aldersgrænser. Psykologer mener, at modstandskraften til at tåle angstprovokerende film stiger med alderen, men at det endnu hos 11-årige ikke er unormalt, at sådanne film kan virke uheldigt på dem.

Både den svenske og den danske rapport finder det ønskeligt, at filmskundskab indføres i skolen. Jeg synes, det ville være endnu vigtigere at give forældrene filmskundskab, f. eks. via TV, og ikke bare oplyse om films opbygning osv., men lægge særlig vægt på at formidle de erfaringer, man trods alt har om, hvordan børn af forskellig type, specielt børn, der ikke er følelsesmæssigt stabile, må formodes at reagere på forskellige arter optrin i film, så forældrene kunne overtage den individuelle beskyttelse, som kun kan gøres meget groft af en statslig censur, også selv om den skal bestå af medlemmer med psykologisk og pædagogisk uddannelse og disse mennesker har nået at blive over 60 år gamle. Svenskerne har en aldersgrænse på 11 år, vi en på 12 år. Selv om det kun er en lille forskel, er den vel alligevel udtryk for, hvor usikre vi er i vor viden på dette område.

Det må være vigtigt for udvalget at få at vide, efter hvilke kriterier udvalget vil gå frem, når de afgør, om en film er egnet for børn. For adskillige år siden vistest som juleforestilling for børn Walt Disneys film om Snevide. Den var så uhyggelig og rædselvækkende, at ikke blot børn, men også voksne kunne lide af angstmareridt i mange